

První pusa

Maruška se dívá do zahrady, jak tam kvete třešeň. Otevírá okno a zhluboka se nadechuje. Ta vůně a květy ji odnášejí zpět do dětství.

Pan učitel, který bývá jindy přísný, má dnes dobrou náladu. Odloží sešity, opře se o katedru a začne vyprávět o prvním máji. Říká, že je to svátek jara a lásky. Děvčata se usmívají do dlaní a kluci se chichotají. Potom pan učitel povídá o starém zvyku. Na prvního máje má být dívka políbená pod rozkvetlým stromem, nejlépe pod třešní. Aby zůstala svěží a krásná. Aby neuschla. To slovo děti rozesměje. Neuschla. Maruška si představí dívku suchou jako list za kamny a musí sklopit oči, aby se nesmála nahlas. Slovo pusa jí připadá tajemné. Patří spíš do světa dospělých.

Po očku se podívá dozadu. V zadní lavici sedí sousedovic Pepík. Má pihy na nose a vždycky trochu rozcuchané vlasy. Dnes ale poslouchá pana učitele velmi vážně, jako by dostal důležitý úkol.

V sobotu Maruška pomáhá babičce na zahradě. Teď na jaře je zahrada opravdu nádherná. Je plná rozkvetlých stromů. Některé mají bílé květy, jiné růžové.

Maruška stojí pod stromem a dívá se nahoru do větví. Mezi květy bzučí včely. Několik okvětních lístků se snese dolů a jeden jí přistane na rukávu.

Vtom za plotem něco zapraská. Maruška vidí Pepíka, jak opatrně přelézá plot. Nejde mu to moc dobře. Jednou nohou se zachytí za prkno a málem spadne. Když konečně seskočí na zem, opráší si kalhoty a tváří se, jako by se nic nestalo. „Pepíku, co tady děláš?“ zeptá se Maruška. Pepík přešlápne z nohy na nohu. Tváře má červené jako jablka. „Já jen...“ začne potichu. „Pan učitel říkal, že se to má dodržet.“ Maruška hned ví, co myslí. Vzpomene si na školní lavici, na smích dětí a na slovo neuschla. Pepík udělá krok blíž. „Aby holky neuschly,“ dodá rychle. A než se Maruška stačí nadechnout, dá jí lehkou pusu na tvář. Je rychlá jako dotek motýlího křídla. Jen malý teplý okamžik.

Maruška zůstane stát. Neví, co má dělat. A tak se otočí a utíká do babiččiny kuchyně, kde to voní polévkou. Babička hned pozná, že se něco stalo. „Copak, Maruško? Kdo tě honí?“ zeptá se vlídně. Maruška se nejdřív stydí, ale pak jí všechno poví. O panu učiteli, o prvním máji, o třešni i o Pepíkovi. Babička se usměje a pohladí ji po vlasech. „Pepík je hodný kluk,“ řekne. „Myslel na tebe. A to je pěkné.“ „Ale já jsem se lekla,“ zašeptá Maruška. „To se ví, že ses lekla,“ poví babička. „První pusa vždycky trochu překvapí. I když je jen kamarádká.“ Pak jí babička vypráví, že i ona kdysi dostala svou první pusu pod rozkvetlým keřem. Také se styděla. A také na to potom dlouho vzpomínala.

Maruška sedí u okna, drží v rukou teplý čaj a usmívá se. Pepík zůstal ve vzpomínce, někde mezi školní lavicí a babiččinou zahradou. Ale jí třešňové květy voní pořád stejně omamně jarem a připomínkou prvního polibku.

Otázky ke vzpomínání

Který květ vám nejvíc připomíná máj? Třešeň, šeřík, jabloň, nebo jiný?

Kde se dříve mladí lidé nejčastěji seznamovali?

Seznamovali se lidé spíš ve škole, v práci, na tancovačce, na pouti, nebo přes známé?

Jak se dříve poznalo, že má chlapec o děvče zájem?

Psalý se někdy lístečky, dopisy nebo vzkazy?

Pamatujete si na první pusu? Byla spíš nesmělá, legrační, nebo dojemná?

Dostali jste někdy pusu pod rozkvetlým stromem?

Bylo dříve běžné dát si na prvního máje pusu pod třešní?

Mluvílo se doma o lásce, nebo to bylo spíš téma pro šeptání mezi kamarádkami?

Ptala se vás maminka nebo babička, kdo se vám líbí?

Jak se dříve rodiče dívali na první známosti?

A large, rounded rectangular area with a black border, containing 20 horizontal lines for writing. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page.